

Penst. Teatr \$100

Kato

DYREKCJA TEATRU H. WAPKA
WE LWOWIE

+ 54

N° 1790

~~1860~~

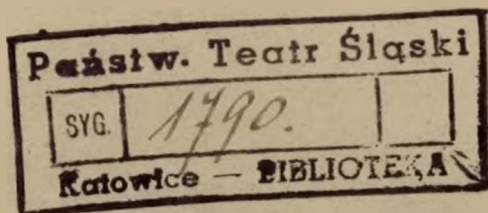
Tominiarz.

DYREKCYA KASZUBSKA
WE LWOWIE

Fraszka w jednym oku

przez

Franciszka Zwikłowskiego.

Lwów.
1893.

Osoby:

Chryptowier. Ołun

Michalina, jego córka. Croy

Stanisław. Trapp

Józef. Wg.

Przez dzieje się na wsi u
Chryptowiera.

D-78/5080

R1535

Scena 1.Nichalina /sama/

/ Za podniesieniem rąstony stoi na proscie
sceny z listem w ręku i czyta /

" Czy to moja wina, że twój ojciec
" ukochana, jest starej daty ekonomem,
" Któremu się zdaje, że na świecie lu-
" dzie, jak koby w płocie, rawra w miej-
" scu stoja. Ja jestem radcą poste-
" powym, nowej szkoły agronomem i
" lepiej od twego ojca, oceniam do-
" niosłą wartość barometru." /mówi/
Oj ten barometr! Tatus' nie cier-
gi tego instrumentu. (czyta) "Wybac
moja gołębico" (przyciska list do
piersi) Gołębico! Jak on mnie

Kocha, mój gołąb, mój sokół ko-
 chany. (wyta). Wybacz moja go-
 Tebies, ale ja nie ścierpię, aby mnie,
 człowieka postępowego - obraził
 człowiek racofany. Powiedzia-
 Tem mi prawdę, co myślę o jego
 sposobach uprawy ziem, sadze-
 nia kartofli, młócenia sztopów,
 że on to uprawia jak Adam,
 po wyjściu z Ewy z raju.
 Na to się staruszek rozsierdził
 i wyrzucił za drzwi mnie - skoń-
 czonego agronoma! Wyleciałem -

"... ale moje sentymenta rosły przy
 "tobie." (mówi) Ale jego senty-
 menta rosły przy mnie. (wyta)

"Tak, Kocham cię i dlatego drwię
 "sobie z groźby Kijów!" (mówi)
 "Jaki on odważny!" (wyta) "Drwię
 "sobie z psów i z dubeltówek!"
 (mówi) To bohater!" (wyta)

"Minęły czasy pańszczyzniane; ry-
 jemy w czasach sądów i Krymi-
 natów!!" (g.w.) Kryminat!"

(wyta) "Teraz gwi berpiecny, odwa-
 "żnie przeptynę morza, przebiegnę
 "ciemne lasy i strome góry, przesko-
 "czę rwące rzeki i wezmę wszyst-

6.

Nie przerwały, przybiły drwiną
postać i wpadnę jak bomba i
trasnę do nóg twych aniele. "

(j.w.) Wpadnie jak bomba i
u nóg swej Michaliny - trasnie..
Jaki on pełen polotu poetycznego.

(ryta) "Twój na wieki wieków,
Kochający cię, skowrony słuchacz
trzech kursów agronomii, jednego
kursu pręchnictwa, gospodarki
leśnej i uprawy chmielu - Stanisław."
(chował list do Kierem) Bore!

ile on się namorolił, ranił po-
konczył wszystkie te kursa, strach!

Ja to wszystko i ja jego dla
 mnie wielkie wrucie, nie mam go
 kochać? — O! nie byłabym chy-
 ba godną narzynać się skowronką
 urocznego wypiętego rakału nau-
 rowego ienkiego panny Koc
 w Tarnowie. (z porównaniem)

Legnając mnie, panna Koc tak
 powiedziała: „Pamiętaj Micha-
 linke, uczytas się kochać z grama-
 tyki francuskiej, nie rób więc mi
 wstydu w świecie i pokar, że nie
 nadaremnie siedziałas u mnie dwa
 lata.” (składając ręce) O moja pan-
 nusiu! nie robisz mi wstydu i

8.

będę tak jak ty byłeś wytrwałą
w miłości! ¹⁴ Już od dni czterech
bije moje serce zdala od niego...
Cztery dni! Serce twoje pan-
musin, było lat 40. bez Kapitana
od dragonów, a jednak - bić
nie przestało. O! i moje serce
nie przestanie bić dla Stani-
sława takie lat czterdziści.

Scena 2.

Michalina - Chryptowier.

/ Chryptowier w kurtce, w długich
butach, w ręku trzyma sekator, na
głowie staniący kapelusz, który

rdajmyje wredtsy gtebig)

Chryptowier

Ha, nowu szlochy i lamenta...
 Stonce prary a prary - wiosna do-
 kola... W ogrodzie jarzyny wscho-
 dra, a wschodra, tylko Jena Bo-
 ga chwalic'. - Coz! Kiedy pan-
 na siedzi w izbie i ra gachem
 oery wyptakije... Jarzyn nikt
 nie dogląda i marujej dawy
 Boze! (po chwili) Jerere szlo-
 chasz? A prestaniess ty var!
 A pójdriss mi ravar do ogro-
 du podlewac! A mielaska do

Kurnika, do Kur, do Kacrek? co do
gesi!!

Michalina

Nie chcę ogrodu! Nie chcę
Kur! Nie potrzebuję gęsi!
Wszystko mi obrzydło!!

Chryptowicz

Obrzydło ci co było święte dla
twojej babki i matki: obrzy-
dły ci gęsi, obrzydł ci ogród,
obrzydło ci gospodarstwo kę?

Michalina

Tak.

Chryptowicz

A mnie twój gach obrzydł! Po-
rumiesz? Trędrej broda ciemni -

11.
skiem mi porośnie, jak ty rostaniesz
jego żona!

Michalina.

Nie rostanę jego, nie będę dru-
giego.

Chryptowicz

Nyjdiesz ty Karioteknu ra wto-
wieka mojego fachu - ra ekono-
ma, a nie ra tam jakiegos' skoń-
czonego "a. gromów się trzysta."

Michalina.

Niech we mnie uderzy gromów
trzysta! Tak, milszy mi agrono-
mista, od podtatarskiego ekono-
ma, co uprawia również jak bdaun,
czarar po wyjeridzie z Ewag z waju.

Chryptowicz

Chryptowicz

(wrzucasz ręce w górę) Bóże
wielki! moich małych pro-
ków, ty słysz i nie gormisz!
Ja słysz i nie piorunuję na
wyródną ciabkę... (z rękaw)
Na tom cię wychotubił drzew-
nyo, abys mi gadata takie
beresienstwa?

Michalina (z przejęciem)

To nie ja mówię, to wielki
ział mówi ze mnie!

Chryptowicz (z zdumieniem)

Co? to nie ty mówisz?

Michalina (z patosem)

Ze mnie przemawia wielki żal,
co się mieści w rozradowanem sercu
niewiasty przysiętego pokolenia.

Chryptowicz (z desperacją)

(no.) Jak mego Boga Kocham,
ste ja opętato. (do Michaliny)

Dziwczyno, stratan się opętał!

Kiedys się powiadato?

DYREKCYA TEATRU HR. SKARBKA
WE LWOWIE

Michalina (j. w.)

Nie stratan mnie opętał, ale ogar-
nęła mnie ta wielka miłość, o
której stoi napisane w Księgach
rodzajów mełkiego.

Chryptowicz (spluwając)

Spój! Ot co jest - co ci do gło-

wy rajachato: Ksiegi rodrain
meskiego. A prositem mojej nie-
boserki, aby jej niebieskie wrota
staly otworem! - babo! nie
oddawajmy drieruyny do kon-
wiktu, bo z tautejszego wiktu
na nie schudnie jej torum i
serce. - Ot i jest serwatka!

Michalina (j.w.)

Preziwne, mój ojcie, konwikt
wobogacit mój torum i moje
serce. Dris, na co spojrzę, woj-
muję i Kocham lub nienawidzę.
Swiat przedstawiam sobie jako

bernierną bryłę, na którą ru-
kono ręką Stwórcy, jestem na
riemi niby rblakawe drze...

Chryptowier (z guiewem)

Ciele!

Michalina (z godnością)

Jestem pierwszą uczeniową pan-
ny Hec z Tarnowa.

Chryptowier (j.w.)

A ja ci powiadam, że jesteś
pierwszym lepem cieleciem, co
się patrzy na bernierną bryłę,
jak na nowe wrota! - Ty chcesz
pojąć rozumem jakies wielkie
bryły! Uważaj się Tamać sobie

głowę nad zagadkami, do
jakich twój rozum nie dorósł,
a nie nauczasz cię ciec' ojca
twego! Nikt się nie powcyf,
cie twoje głupie paplanie, spra-
wi ojen wielką boleść i napętni
go wielkim smutkiem.

Michalina

(tula się do niego) Nie mów
tak tateczko, nie mów! O, bo
ja nie chcę sprawiać ci boleści!
Ja nie chcę być przyczyną two-
jego smutku! Twoja Micha-
lina chce ci być tylko wielką,

jedyną pociechę w starości.

Chryptowier

Już cyt, cyt córeczko. - Jesteś;
już jesteś moją jedyną dzieciną,
moją pociechą.

Michalina.

Na rawse porostanę twój go-
ciechą, twój pierwowość!

Chryptowier

Porciwie z siebie dziecko. Je-
dnak potrzeba, abys była równie
posłuszną córką, jak jesteś poci-
wą i wyzreka się Stanisława.

Michalina.

Michalina.

Chryptkiego innego rządu taterko,
tylko nie tego, bo my se Stanisła-
wem przystajemy do siebie jak dwa
trójkąty: nasze serca i myśli są
sobie równe.

Chryptowicz

(z niecierpliwością) Tak, tak,
trójkąty... Przystajecie wy do
siebie! (z ręką) Oj nie umiesz
przeć woli ojca twego, a on nie
umie planować rządu starszych.
Ja mam powołać na wasze
maternistwo? Nigdy!

Michalina.

Ojczulku jedyny, wsra kćie ja srużę
i kocham kćie i pan Stanisław
pui kćie i pokocha srużę, tyl-
ko nasze pojćia są inne od two-
ich, bosiny mlodri.

Chryptowier

A jam stary i własiwie dlatego
mam więcej od was rozumu,
bo m patrał na więcej rzeczy i sty-
srałem więcej.

Michalina

Prawda ojczulku.

Chryptowier

A prawda! A czy ten starcy
mój rozum wuaję? Mówię mu:

tak, a tak naberę siemę orze; a
 on mi na to: nie tak a tak się
 orze, ale tak a tak się pruje. —
 (z pasją) A basatyku jeden!
 popruję ja ci! popruję!

Michalina

Tęskno niecierpi oporycy!

Chryptowicz

Co ra oporycy? Mów po
 polsku a nie po gareciarzku.
 Garet nie piszesz.

Michalina.

Wymagasz ojcultu, aby ci we
 wszystkim potakiwano.

Chryptowicz

Nieprawda! Nie wymagam tego,
ale w rzeczach gospodarki pota-
kuje mi sam dricdric.

Michalina

Dricdric nie zajmuję się gospo-
darstwem i we wszystkim spu-
szcza się na ojca.

DYREKCYA TEATRU KRÓLEWSKIEGO
WE LWOWIE

Chryptowicz

Do wie, że mam rozum gospo-
darskiego tyle co i on. - A
Stanisławowi do rozumu pana
jestere daleko, oho!

Michalina.

Nie tak równo daleko.

Chryptowicz

Chryptowier

Miler! Głupi twój Stanisław
jak kopca siana.

Michalina

Głupi jak kopca siana? Co
terciś tatko mówi! Przecież skoń-
czył trzy kursa agronomii, jeden
kurs uprawy chmielu.

Chryptowier

Aha, uprawiał on chmiel, upra-
wiał po piwiarniach.

Michalina (z uniesieniem)

Tatusiu drogi, Kochany...

Chryptowier

Napróćno się uiradziysz. 'Nie chce
 go widzieć! nie chce go znać!
 Ekoro się tylko pokarę, dostanie
 baty, psami go wyprowię!

Michalina

Tylko mnie Kochasz?

Chryptowicz

Kocham cię jak się Kocham, a
 swoją drogą postaram się o wysa-
 dzenie z polwarku tego skonero-
 nego „a grochów cię trzysta!“

Michalina

Mój Boże! Mój Boże!

Chryptowicz

Chryptowicz

Daremnie wrywasz Pana nad
 Tany, On nie ma litości dla
 nieposłusznym dzieci. (po chwili)
 Dość tej gadaniny! Pójdź
 do roboty.

(Michalina wychodzi na prawo)

Scena 3.

Chryptowicz sam, potem Jurek.

Chryptowicz

Dolar moja, niesreśliwa
 dola! Dzierżyna z rąk mi
 się wymyka i chart jej nie utry-
 ma. - Ten mops miastowy, go-

tów mi ją porwać! (gwaltownie)
 A niedoczekanie twoje! (biegnie
do okna z prawej) Jurek! Hej
 Jurek! A rusz się tam z ko-
 pyta! Słom! do mnie kundle!

Jurek (za sceną)
 Ja będę! będę!

Chryptowicz
 (odchodząc od okna) Utrzymam
 ją go rękabka od chaty, a po-
 tem jawa z polwartha! Dwie-
 pryna popłazre, popłazre i ra-
 powni.

(Wchodzi Jurek, przyodziany w stu-
 gę kapotę, w garści niętosz wapkę)

Józek

Jegomości na mnie kukał -
a tego?

Chryptowicz

Mita ci na grzbiecie słowa?

Józek

Dye jegomościowi mita, to
i mnie mita.

Chryptowicz

Głupis'!

Józek

Ta już ci reu głupi, inocej był-
bym skomomem, albo pisar-
nikiem.

Chryptowicz

(idąc do niego) Józek!

Jórek.

Jegomoś!

Chryptowier

Jesli ci chamska skóra miła,
trzymaj ją w rebach i dobrze
pilnuj domu.

Jórek.

Ehe!

Chryptowier

Pilnuj domu, jak pies ogona.

Jórek.

A już ci!

Chryptowier

A wejdzie do domu...

Jórek.

Kogon?

Chryptowier

A srebrno! Widziałeś ty kiedy

ogon wchodzący do chaty?

Jórek.

Cemu nie?

Chryptowier

Widziales? !!

Jórek.

Jusik rem widział. Napisał
linie sobaka, a ra sobaka
linie wogon.

Chryptowier

/chwyta ra kij/ A ty nie
jeden!

Jórek (unykając)

Panocku jedyny! rloty! Ste-
benki... nie widziałem! nie
widziałem!

Chryptowier

A co pleciesz? (odkłada ją kij)
 Jak robawyrz obcego, wchodzą-
 cego do domu, takim przybywaj
 po mnie w pole. Rozumiesz?

Jórek.

Cho to ja wiem,ie sobym nie
 rozumiot, ta rozumiem!

Chryptowier

Waryj przy chacie, jak pies przy
 gnacie. Ruszaj! (Jórek bie-
gnie do drzwi w głąbi) Jórek!

Jórek.

Jegomości?

Chryptowier

La chwile, idę w pole.

Jórek.

A ja idem warować przed chatą,
Kiej Hundel przygnacie.

(wybiega)

Scena 4.

Chryzotowicz (sam)

(siadając przy biurku) Dalej do
roboty, do kwitów. (otwiera su-
fladę i wyjmując kwity) Flak
tego trzeba przygotować na so-
botę. (nakłada okulary) Ot, grubo
terazniejsza administracja Rosztu-
je mego pana i chlebowawczya
dochody raz wwar swymplejore..
(rachuje) Dwa... trzy... pięć... dzie-

się. - (po chwili) Hej: 'hej: 'gdzie
 te crasy panówyrumane, kiedy to
 pan, wiedział, że jest panem,
 bo miał nad wrem panować; opi-
 cyalista wiedział, że jest opicya-
 lista - bo trzymał karap w garści;
 i chłop wiedział, że jest chłosem,
 bo nad sobą miał pana i wut
 bat opicyalisty. Łtote to były
 crasy! aj: aj łtote! Wiesz ryla
 w zgodzie z dworem i kochata
 pana jak ojca, bo ten ojciec dbał
 o swoją preladkę. Czuwał nad
 nią, wspierał radą, wspierał gro-
 zem, a choć nieraz chłosem po-

przestawał kijem, pan przestawał
 wódka. - A dris' ? ! Bieda
 jeszcze po dworach panowie, ale
 co drugi z pejsami, albo po nie-
 miecku swargocze. Wchajpie
 nie ma już chłopca ! tylko pan
 włościanin siedzi. Bieda go
 ugniata, a on się paroszy, jak
 organista bez organów ! Ofi-
 cjalista drisiejry .. porał się
 Bore ! ta to strach na wróble !!

(wbiega Jurek)

Scena 5.

Chryptowier-Jurek.

Jórek.

Jegomosi!

Chryptowier

(rozrywając się) A co tam?

Jórek.

Ze dworu przyleriały trzy char-
cisza, wprosił do kuchni wpa-
dły i bejze! na marcinowego pro-
siaka.

Chryptowier

A ty trutniu jeden! To ja ci
karatem charty i prosiaki pil-
nować, co?

Jórek.

A dyć prosiak swój, a charci-
sha cudre!

Chryptowicz / grocego /

Jorek! Jorek / podobnie /

Jegomości ...

Chryptowicz

Od ludzi masz mi dom pil-
nować.

Jorek.

Od ludzi? Albo co?

Chryptowicz

Albo to, że jak się dowiem, że
tu był chłom ze Stotryprek...

Jorek.

(z odpowiednim ruchem) A gro-
mów cię truysta!

Chryptowicz

Dla ciebie pan szonow!

(chwytaj się!)

Jórek (kopając się!)

Szonow! pan szonow!

Chryptawier

Jak się dowiem, że on był w do-
mku, wiem co się stało?

Jórek.

Wiem! Jegości kłótnia mnie
w kark.

Chryptawier

Kosci ci polanie!

Jórek.

Ołaboga, moje kosciska!

Chryptawier

Pijmy dobrze!

Forest.

Jusik, re bedem gnurowat mo-
je Kosiśka. (wybiega)

Chryptowicz (d.s.)

Czas w pole. (biegnie Kapelusz,
Kij i wychodzi)

DYREKCJA TEATRU H. STARBKA
WE LWOWIE

Scena 6.

Michalina (sama)

(staje w oknie na prawo) Idź,
idź oje w pole... Tam, przy
gracy showronek ci rannoci
i będzie ci wesolo na duszy,
podczas kiedy mnie prawna
boleść tu owładnie... (po chwili)

Dla mnie nie ma już wiosny na
 ziemi!... Dawniej; Kochałam
 ogród i Kwiaty i moje gołąbki
 białe i kury scrubate, nawet ge-
 si ziczyły się mojemu wręczeniu.
 Dnis wszystko mi obryzło!

(a poroczeniem) O dopiero
 powrót... na rok, pewnego,
 pięknego, majowego poranku ruaj-
 da mnie w ogrodzie, na ma-
 rawie, wśród brzoś i jasionów
 i rawotaję: Michalinko! Mi-
 chalinko! A Michalinke ani
 murmur... (tragicznie) Micha-

linka umarta ... po chwili / Tubio-
 ra, Michalinę w białą jak
 śnieg sukienkę, na głowę mi wło-
 sę niertowy wianuszek, stragiernie!
 a skostniałe, jak lód zimne
 nozeta, ubiorą w atlasowe
 pantofelki - i ...

Stanisław

ra kenz dorożnie / Kominę pu-
 rować! wchodzie głębiz - ubrały
w szary plaster gumowy z nacię-
gniętym na głowę kapisronem

Michalina.

Bore! ra krywa twarz rebanii

Scena 4.

Michalina - Stanisław.

Stanisław.

Nie myśl, że kominiares, albo
że straszysz. (ściaga z głowy
kapieron i rdejnuje lekką kracie-
kę.)

Michalina.

Ch, to ty mój Klasicu'ku. Pre-
straszyles mnie barobro... (wyciąga
do niego obie ręce, które on całuje,
Ale co masz ten plaster i
ten okryk na drzwiami?

Stanisław.

(opowiadając całuje ręce Michaliny)

napremiany to jedna, to druga/

W plaster się obratem, aby mnie
nikt nie pomał... I wyszło
sio mi jak z placka... rgar-
biony we troje, przeszedłem przez
wies'... Ludzie mnie brali za
pobornego pielgrzyma, pokornie
zblizali się do mnie... i kato-
wali kraj plastera gumowego...
Twi kolo ogrodu przebiegałem
za głołem wśród samych pokryw
i przechodząc między Tantala-
prekalem - prekalem bez końca.
Nareszcie widzę, twój ojciec wy-

chodzi z domu i na proste...

Wtedy ja myk przez płot... i
do drzewi dobiegam... Staję
patrz... a tu twi przy drzewiach
Jęrek - jak długi rozciągnięty
leży i nie chrapie, ale trąbi.

DYREKCYA TEATRU HR. SKARBKA
WE LWOWIE

Michalina.

A to spisek niegodziwy!

Stanisław. (z w.)

Co tu robisz? Słui sposób do-
stać się do rionki... Zbudzić
poeciawca, to wytrzeszwy raspa-
ne cebule, spojrz na mnie i
gorna. Nie ma co, trzeba go by-

To wyptoszyć, jak strawaka z kniei...
 Wiec się pochyłam i w samo ucho,
 jak mnie nie raspiewam: Koniny
 pucować. Treba ci było widzieć,
 jak się zerwał...

Michalina

(siniejac się) Ico? Ico?

Stanisław (j.w.)

Zerwał się ... Spojrzał na
 mnie ... krzyknął: "Orety!"
 dat suba przez próg, dalej fajt
 przez furthę i przepadł na
 miedzy! (siniejac się) Nie wró-
 ci tak przedko.

Michalina.

Michalina.

Leż pomyśl, na co się nawarasz.

Stanisław (j. w.)

Co mi tam... ' Dość się natęskni-
tem... Pierwsze dwa dni bez
ciebie, jako tako przebiegowatem;
trzeciego dnia dopiero serce się
rozigrzało na dobre, a dnia czwar-
tego nogi mnie uniosły - i oto je-
stem... - Ojciec nierawodnie po-
przedł w pole?

Michalina.

Tak. Nie wróci przed pół-
dniem.

Stanisław

Stanisław.

Tem lepiej dla nas!

Michalina.

Stobrotnie bytoby lepiej nie
obvariać ojca.

Stanisław

Na Boga! ja go obvaritem?

Wier to nie on obvariał dzień

w dzień moje nory opowiadając,

że maszyną nie zastąpi cepy?

(z ironią) Zapewne, maszyną

nie można wyłomować chłopca!

Michalina

Co ci szkodzi, że ojciec tablicze re-

czy opowiada.

Stanisław

Zrozum aniołka, że mnie skoni-
czonemu agronomowi, nie wy-
pada szukać bredni. Albo ta-
kie przekraczanie agronomisty
na „a gromów ci trzysta” czy
nie jest w stanie doprowadzić
mnie do „trzydziestu diabłów”^{2/1}.

Michalina.

Czy ci stusnośi przyznam, czy
ci jej nie przyznam - ojea pre-
prosieć wypada, musisz.

Stanisław

Ja skłoniony agromom, nam
 przepraszam nie skłóconego ekono-
 noma! ? Co też ty mówisz!

Michalina (z wymową)

Niedobry, niedobry, brzydki
 Stanisław.

Stanisław.

A ty śliczna Michalinko, jesteś
 takim aniołem, że - wiesz co?

dla twojej przyjemności jestem
 gotów przeprosić starego, poeci-
 wego Chryptowicza.

(chce ją objąć w pól)

Michalina

Ale... (cofa się)

Stanisław (j.w.)

Co takiego?

Michalina (j.w.)

Nie wolno!

Stanisław.

Czego nie wolno narzeczonemu?
Objąć się w pól, czy też pocałować?

Michalina

Nie wolno ani jednego, ani drugiego.

Stanisław.

Czy tak? (ironicznie) Ciekawe by było narzeczeństwo, bez żadnych przywilejów. A i tak nie wiele ich mamy.

Michalina.

Znajduję, że przywilej catowania
rąk, jest aż nadto wielką
zasługą.

Stanisław.

Ja zaś znajduję, że catowa-
nie rąk jest tak nie wiele,
iż mimowoli sięga się wyżej
ustami, po większy radatek
miłości. (catuje ją w rękę i się-
ga ustami do jej ust)

Michalina.

(odwracając głowę) Śięgać
wolno, ale winogrona jeszcze
kwasne.

Stanisław.

Przebież na winogrona, stodkie
dopiero po ślubie.

Michalina.

Przebież na narzeczonego, kwa-
siego przed ślubem.

Stanisław.

Odechodzę panu.

Michalina.

Nie zatrzymuj pana.

Stanisław.

Idę... (idzie ku drzwiom, staje
i odwraca się)

Michalina.

Ota...

Stanisław (namietnie)

Michalino! Ja ciebie tak ko-

cham !... Ubośtwiam ciebie !

A ty się pastwisz nademną !

Depcesz mnie ! poniewierasz

mną ! odmawiasz mi jednego !

siostrzanego catuszka !

Michalina.

Odmawiam, bo... bo...

Stanisław

O takiego ?

Michalina

Jak pociąjesz, porostawisz
ślady wasze !

Stanisław.

Proszę, jeżeliby się nasz ślub nie
odbył, a pami już zawadza

moja pomada do wąsów, w najlepszym
gatunku ! Pami się przydri moje-
wi wąsami ?

DYREKCYA TEATRU IM. SZKARBA
WE LWOWIE

Michalina.

Przysięgam, że nie !

Stanisław.

Tak jest ! Pami się przydri ! O
wy panie, czy nie smarujecie się
gudrami, różami, kredami, woska-
mi i radna z was ani nie pomy-
śli, że my ~~te~~ lubry politykamy. -
Możemy my tybać blaw i róż,
zostawcie nam nasze fibsatuary.

Michalina.

Mer go praruych skladach kardy

prośna, że mnie pan radrca ca-
tował! (po chwili) Gniewasz się?
Wież pocatuj, ale rdateka w po-
wietru.

Stanisław

Dziękuję. Za prasoir studen-
ckich dość się nacatowałem przez
snyby i w powietru! (nawietnie)
Teraz chęć katować: serce przy ser-
cu, usta do ust... bo Kocham pra-
lenie! (obejmuje ją w pól i catuje)

Michalina

Dosyć! dosyć! (wpyruwa się
z jego objeć i wieka na stół)

Stanisław

Jesere jeden ratusz. 'dwa. 'trzy.
 (gwi ra Michalina w oko stoł)

Michalina (jw.)

Nie! nie! (ra sung glosy)

Ojciec!

Stanisław

Chryptowie! Katastrofa!

Michalina

Bore! jwi wchodri! schowaj
 się w kominek.

Stanisław

Spróbuj! (bisque do kominka)

Michalina

(przy drzwiach w rogu) Ojciec ra-
 trymam przez chwilę. (wybiega)

54.

(tymczasem Stanisław próbuje wejść
w kominek, gorychem gubi kraciecę,
następnie biegnie do okna na lewo,
lecz równocześnie Chryptowicz drze
odmyka, więc Stanisław się cofa i
chowa się za kanapę!

Scena 8.

Chryptowicz - Michalina - Józef -
Stanisław (ukryty)

(wchodzi Chryptowicz trzymając
Michalinę za rękę - za nim wcho-
dzi Józef)

Chryptowicz (do Józefa)
Widziałeś? Józef
Kominiarza.

Chryptowier / do Michalina
 Gdzie koniniarz?

Michalina
 W domu nie było koniniarza.
 /no./ W koninie berpiecuny.

Chryptowier / do Jörek
 Chybas' diabła widział, ty berbo-
 rina duoro!

Jörek.
 /robiąc rwał kupa/ Ołoboga!
 co teri jegomosi' godojom. Dye
 rem koniniosa widział. Wpro-
 ścił to polarto na ganek, z gan-
 ku do siówki, a z siówki do irby.
 Dalibóg! widziałem!
 /zagłaska w twarz Michalina/

Chryptowier / do Michalina /

Gadaj mi raras prawdey.

Michalina (powieszona)

Kominiare - Kominiarra -
Kominiarrowi - Noga Komi-
niarra w domu nie postala!

Chryptowier / do Jorkaj

A ty galganie jeden! a ty
grzeszna duszo! Jos' ty jwi gles-
boho ugrarw w pieble, Kiesy
w dzien jak wot, bebrebub ci
si pokazuje. Porrekaj, wyegros-
cyruje ja cie! wyegrocyruje!

Jorek / z ralem /

Lego mi pwn od egrerygowania
wynysłajom, kiedy jo nie rebout
i koniniora rem widriot, psy-
siagnem rem widriot!

Chryptowier. 1 do Michaliny,

Chysyrsz, on prupiegnie.

Jorek.

(wskazyjąc na twarz Michaliny)

Niechuo jegomość wermom
skloune ślepie i popatsom na
licho pannusi... Obacom jegomość
cy koniniasz był abo nie
był.

Chryptowier

(nabładając okulary) Albo co?

Jórek /sinieją się/

Albo pannusia mo gębem po-
smarowaną sadrom, Kieby Teb
pomadam. /Michalina twarz
wyciera/

Chryptowier

Nie wycieraj! 'pokar!'
/chwytaj ją za brodz i podnosi głowę/

Michalina.

Pracując w ogrodzie pawa-
latam się niemię.

Jórek.

Ta to sadra jegołnoś.

Chryptowier

Miler! bo dostaniess waty! / do
Michalina / Liemia tware powa-
 latas? To ta nasra swieta rie-
 mia taka swarna? Lavar mi
 mow prawde!

/ Jorek rblira sz do Keminla i
nadruchuje, co spostreglony /

Michalina

Jorek do mnie! / do Chryptowiera,
 Kari um ojere prupis tutaj.

Chryptowier

Jorek!

Jorek

Jegomosi!

Michalina

Keminiarra nie widriates; kta-
 nieor!

Jórek.

Adyć nie Klamiem, boć paum-
sia no cowe wasienta, jak nie-
przyniewrajać kwarz!

(powraca do Kowina i nadstuchuje)

Chryptowier

Nie wstydz ci drzewcyko, sty-
siec i ust prostała takie gre-
sne oskarzenie? Mów gdzie on!
Bo na Boga! (podnosi rękę)

Jórek.

Jegomości!

Jórek.

Niechno jegomości nastawia stu-

chy, josh tam w Komunie Komi-
niorysho sopi, kieby wiech Ko-
walski. (Chryptowicz idzie do
Komuna i nadstuchuje)

Michalina.

W czasie mojej nieobecności mo-
je Komuniarz wręcił do polkoju.
(n.s.) Bicie wiej litości nad
nami grzeszącymi grannami i
teraz i później i na wielki wie-
ków...

Chryptowicz.

Thyry!

Michalina.

(Komuniarz n.s.) Aruen. 197.
I wiatr duszy w Komunie.

Jorek (siniejarz)

Dudni, dudni - Kominiarz dudni.

Chryptowier

Idź mi natychmiast umyć się
porządnie.

Michalina

Ojciec - tateczko!

Chryptowier (gwaltownik)

Idźcie! (Michalina wychodzi)

Scena 9.

Chryptowier - Jorek.

Chryptowier (w kominku)

Hej! Kominiarz!

Jorek (w kominku)

Kominiarz!

rareum.

Jórek.

Niechno jegomości pomagajom go
buckiem, razor się oderwie.

Chryptowicz

(podaje mu kij) Masz! Pomagaj
a dobrze! (Jórek sięga w kiesze
i silnie ndera) A lepiej go tam!
(Jórek mocniej ndera i w tej chwili
z przerwaniem odskakuje. Ro-
wnocześnie na spód kominka, pada
z komina wielkich rumiawców sygnka)

Jórek.

(odskakując od kominka) Ojej!
diabeł leci! (roztania swych reklam)

Chryptowicz

(odskakując razem z Jórkim)

Wielki duch Pana Boga chwali!
Łodowaca się od Komina!

Stanisław.
/ przytumionym głosem / Tja chwale.

Jurek.
 Słysz jegoś? / odstoniwszy
oczy i spojrzawszy w kominek /
 Jegoś, ta to sybka kry.!!

Chryptowicz.
 A ty galganie! ramiast ko-
 miniarra, syrbę namocates'!

Jurek.
 Trafitem w coś miethiego, ta
 myślotem re kominiar... Jók

synka spadła, myślem sobie komi-
niara rabitem - tak ręką. (śmiej-
jąc się) A jegomość tak się ra-
ro pęstrasyli, że im rembiska
łotały, jak baby na odpust.

DYREKCYA TEATRU HR. SKARBKA
WE LWOWIE

Chryptowicz

Zamkniesz ty wrota! Synku
wyjmię z kominka i połóż doł.
/ Józek wyjmuje synka i kładzie
na ramię, przyczem spostrzega cza-
perkę Stanisława /

Józek.

A wej! czapica kominiara!
(podnosi i podaje Chryptowiczowi)

Chryptowicz

Chryptowier

Pokari. (odbić)

Jarek (podstawiać)

Ta to sapica skomoma ze
Stoteryczek.

Chryptowier (z desperacją)

Domyslałem się, co to za koni-
niarę być może! (wymyślała ra-
giewkę i podnosi ręce w górę) Niebo
się wali! Ten totó przebrał się
za koniniarza, aby dom mój
i poeciwe imię moje napasto-
wać! (wyciągając ręce do konina)
Lotrze jeden! gdzie ty masz su-
mienię?! Baraboli sadzić nie

wniesz, a w cudzy dom się raka-
dasz i po Kominach Tarci' gotra-
fisz! Wytas' niegodziwy stowie-
ku! Jestem Katolikiem, więc ci
wyliczę tylko te 40 Kijów. Więcej
nie dostaniesz, ty poganiska du-
pro! (do Jorka) Skończ Ję-
nierku po Wojtka i Michatka.
Wojtek niech stanie z jednej stro-
ny domu, a Michatek z drugiej...
(prorotho) Dalej z Kopyta!

Jorek.

Tchem! (wybiega)

Chryptowier

(do Kominia) To ty wtariaś do

Komina, nie wiedziates, ze dris'
 piatek? Tak to ~~prosty~~ posty ra-
 showujesz? Oddychasz powie-
 trzem synka, przepchnionem! A ty
 heretyku jeden!... Abyś umiał
 wiecznego potępienia, urządzić
 ci teraz takie piekło, ze na rewer-
 twojego nasłuchowego rycia - odechce
 ci się Komin, synka i drzewcy-
 na. /przeź okno na prawo/ Wój-
 ciechu! stan' tam - koło Kłabu..
 A ty Michale, marsz na drugą
 stronę! Cery wytryszerie na
 Komin! Jak się Kominiaarz

na dachu pokazie, krypcie co
 się rymieki! /po chwili/ Hej! Ję-
 rek! Przynies' ze sobą kilka
 polan drewna, a rwało!

Scena 10.

Chryptowicz - Stanisław Jęrek
(z drewnem) potem Michałina.

Jęrek (wchodzi)
 Słon sypu.

Chryptowicz
 Wruc' do komina.

Jęrek (u.s.)
 Bendric pajerweret! (wrzucił)
polana do komina! Jus!

(wchodzi Michałina)

Chryptowicz

A teraz - podpal!

(podaje mu zapalnik)

Michalina.

Ojcie! co czynisz!!!

Chryptowicz

Pal!!!

Jurek.

Pal to pal! (zapala zapalnik,

Michalina próbuje i gasi, na-

stępnie kłeka przed Chryptowiczem

i wyciąga ku niemu rękę)

Michalina.

Ojcie! przez łitość!... Błagam
cie w pokorze! Ojcie spal mnie!

Spal swoją jedynaczkę!... Ojcie!

re mnie ucyń ofiarę twójego gnie-
wu ! Ojciec mój ! ja proszę ! ja
błagam !

Chryptowicz

Naprawdę ! (do Józka) Zapalisz
ty raz !

Józek.

Cemu nie ! (napala napalę ?)

Michalina (j. m.)

Na prawo matki, zaktinam
się !... mój miły ! mój drogi !
Kochany tateczku ! Już go nie
chcę... Pójdź na chłostwa... na
pisarra... na gumiennego - na
stróża nocnego.

Chryptowicz

Trer. ' prer. ' (do Jorka) Pal gat-
ganie! (Michalina powstaje)

Jorek (podpalając)
O rety! rety! z chomona be-
dom skwaraki. (ogień bucha)

Michalina
(z okrzykiem) Skwaraki!
(pada na najbliższy fotel)

Chryptowicz
(spiesząc do okna na prawo)
Jorek, dalej do drugiego
okna!

Jorek.
Lecem! (staje z lewej)

Chryptowicz (przez okno)

Kojciechu! Rominiarz wytari - co?

Jurek (przez okno)

Rominiarysko wytari ryw, abo
jego dusza?

Stanisław

Ojej! (staniej) Ojej!

Michalina (z okrzykiem)

Dusi się! (biegnie do komina
i topatka, ogień gasi)

Chryptowicz.

(prybiegając od okna) O niech

się uchlusi! (odciąga ją od ko-
mina)

Jurek.

Kryminał będzie jego mości!

(odchodzi od okna)

Michalina.

(z okrzykiem) Kryminat!!

(pada na kolana)

Chryptowicz (do Józki)

Zostawiasz ty przy oknie!

(idzie do okna na prawo)

Józka

Michalku! widzisz coś na
Kominie?

Chryptowicz

(głosem dracuna) Wojciechu!
a co tam?

Głos (z sęka)

Dym! Taj dym! i dym!

Chryptowicz

rareu

Lebys' trrast !

(podczas krzyżujących się rąk i
i odpowiedzi przy oknie, Stanisław
wstaje z ra banapy i kiedy Chrypto-
wier wypowiada: "Lebys' trrast"
słuchając Michalina)

Stanisław (słuchając)

Ja tu ! (milcza)

Michalina

(w pierwszej chwili przestraszon)

Ah !

(Chryptowier i Jurek przybiegają
do niej)

Co się stało ?	<u>Chryptowier</u>	} razem.
Co je ?	<u>Jurek</u>	

Michalina

(rozrywajac twarz rekami) Dym!
 Jwi się uduśit! Skysratam jeś
 Konania!

Chryptowier

(z przerwaniem) Uduśit się!!!

Foreb.

O rety! rety!

Chryptowier

(g. w. do Foreb.) Lec' po wodę.

Foreb

Lecem! (wybiega)

Chryptowier

(gaszac ogień Topatka) Kierue
 odpoorywanie... racz nuz dat Tawie -

77.
a światło...

Michalina

Za jego duszę ojciec odkupia
pacierze!

Chryptowier

Prawda! (odwraca Topatkę / Stra-
kitem głowę! Pomagaj mi cicho!
/ podnosi Topatkę z rękami i wnosi re-
kę w górę / Ty mi pomagaj
wielki Boże matych Chryptowi-
erów! Klatyż swoją sławę!
/ Jeremie raz próbuje ogień przy-
gasic Topatkę - następnie odwraca
ją na bok i biegnie do drzew w głąb
Wody tam! wody!
Jorek.

Jorek.

(wnosząc kociołek wody) Jest woda.

Chryptowicz

Dawaj! (odbiiera kociołek, bie-
gnie do kominka i ogień ralewa
podczas tego)

Jorek (m.s.)

Jas jemu i gorata nie po-
more! (gt. odbierając od Chrypto-
wicza kociołek) Ogień przygasowy.
Teraz jeno tsa wyciągnąć nie-
bosyka, rawotac probosca, co by
potropili, a ja musiem mu po-
drzwonie!

Chryptowicz

Miler poredety Kruk! (do Michalina)
 Radzi teraz co'ko. Precier by-
 Tas w Konwillie. 'Co robie'? Pój-
 cie sie Pana naszego - co robie'?
 (ratamuje ręce)

Michalina

Uspokój się drogi tateczku! Ser-
 ce mi mówi, że on jeszcze żyje.

Chryptowicz

(z wadością) Żyje! (namyśla się)

Jórek.

Aż jaskiek że żyje, jeśli nie uwę-
 dron.

Chryptowicz (do Józka)

Idź do Kowina!

Jórek /rwarz/

Abó to je ciót? more nie ka-
tolik? abó konimiar, cobym
lor do konina!

Chryptowiar

(chryta kij) Starisz ty do ko-
nina!

Jórek.

Zabijta, a nie polerem.

Chryptowiar

Dostaniesz ciótte kortowe buty,
jak pojdziesz. (rucha kij na ka-
nape)

Michalina

Odemnie dostaniesz nową krap-
kę. (ns.) Biedny ojciec!

Jórek.

Ta ra buty i copice polere...
 Nicchuo wpierw jegomosi mnie
 pseregnajom, tylo nie kijem, ale
 tapom.

Chryptowier

W Inie Ojca i Syna - wtar
 jwi raz galganie!

Jórek.

Zaro, raro, jeno copice rosta-
 wie, a i kapoty shoda.

(ruca prapty twi koto kanapy, na-
 stepnie rdejnije kapoty i shoda ja
 obok prapty)

Michalina

Tocziwy Jórek!

1 Józek wtargnął do komina. Chryptowicz
 z Michalikiem idąc do okna na prawo i
 i poderawsz kiedy Chryptowicz przer-
 okus mówi, Stanisław sięga kapoty
 Józka, zeruca plaster gumowy, a
 w kapotę się ubiera)

Chryptowicz

(przy oknie) Cieknie nie widzieliście?

Głos (za murą)

Cieknie! tylko słychać i słychać!

Chryptowicz (j.w.)

A ty gątkanie jeden! czemu
 patrysz na karczmę, a nie
 na komin! /dalej Taje, że
 tylko odgłos słów dochodzi do uszu

publizmowi. W czasie sceny przy oknie,
 Stanisław już ubrany w kaptur, spie-
 szenie wychodzi z ra Kanary, chwytając
 Rysz Chryptowicza, przyskakuje do
 Kowinka i Ryszem dosięga Józka,
 poczem spieszenie wraca do Koryjówki.

Józek.

(wytapia z pieca) Ojeju, jeju,
 jeju! (naciera ręką plecy)

Chryptowicz

Co ci jest?

Michalina

Co ci się stało?

Józek (ptacelinie)

A tego mnie jegoś ucypli-
 he?

Chryptowicz

Ja ? ciebie ? Kiedy ? gdzie ?

Jurek (j.w.)

Ja gdzie ! Jegomości chcą
rąbować wieś ciebie !

Chryptowicz

Kiep z ciebie ! Pewno o hak,
albo o zielony gręt rąbać cię.

Jurek

Ehe, rąbać cię !

Chryptowicz

No a koniuniarza widziałeś ?

Jurek.

Ehe widziałem - niebo, a jół

mnie jego mości usypili, tam ob-
cyl gwiazdy.

Chryptowicz

Ha! więc Stanisław niecht!'
(biegnie do okna na lewo) Poce-
kaj Wojciechu, dam ja ci ku-
felek! (na prawo) Michalku,
sprawiz ja ci propkę!

(chwytając kij i wybiega)

DYREKCYA TEATRU KR. SEBAST.
WE LWOWIE

Michalina

Jak się to wszystko skończy.
Ginę z trwogi!

Scena II.

Cir - bez Chryptowicza

Stanisław

(wyskakuje z niozypia, chwytając Jorka
za bary i silnie nim wstrząsając)

Czyjesz?

Jurek.

Gwałtu! cije!

Stanisław

Duszę z ciebie wytrzesz, jak mi
się oderwiesz! (wbiera go w ptaresz
gumowy, nakłada mu na głowę ka-
pioron i patrzy go za kłanajem)

Leb schowaj i ani mrumra!

Jurek (mówiąc)

Ojeju! jeju!

Stanisław (do Michalina)

Do widzenia ra chwile. (całyje Micha-
line, następnie podnosi rękę i w jednej
reke niosąc rękę, drugą ręką, w któ-
rej trzyma rękę Józka, twarz sobie
zastania, naśladując ruchy Józka, idzie
ku drzwiom, w tej samej niemal chwili
wychodzi Chryptowier)

Michalina.

(widząc gołębia sytwarę, do Stanisła-
wa) Józku, gawies' rękę w ko-
minie, od strony sionki, potem
idź unyć się suoluchu.

(wychodzi ra Stanisławem)

Scena 12.

Chryptowier-Józek.

Chryptowicz /d.s./

Uciek !!

Jórek.

/z na kanapy, przytłumionym głosem/

Jegomości Chryptowicz!

Chryptowicz

Czego ciędasz, durro potępiona?

/patrzy twórciwnie na Kemię/

Jórek (rozprawia się)

To ja, Dmuchawka.

Chryptowicz /z trwożą/

Dmuchawka?

Jórek.

Jórek Dmuchawka.

Chryptowicz

Liesz durro potępiona!

Jórek.

Dalibóg, że jo Jórek.

(siągając kapielon wytłumił na Kanapy)

Chryptowicz

Jos ty nie wyprzedzi drwiami?

Jórek.

Ta to byt pan kanon.

Chryptowicz

A ty kunsztu jeden!

(Jórek niechca, Chryptowicz przedni

na nim)

Jórek (na stolew)

Panoczk, jns jo nie chce ról-
tych butów.

Chryptowicz

Sprawie ja ci buty z twojej własnej
skóry.

Łotr.

Ta je nicem nie winien!

(dopada do okna na lewo i wystukuje)

Chryptowicz

(przez szwitę jak dźwięk rwany,)

biega po scenie, następnie dopada
drzwi na prawo / Michalina!

Michalina!

Scena 13.

Chryptowicz - Michalina.

Michalina (wchodzi)

Jestem ojciec!

Chryptowicz

Zbieraj manatki!

Michalina

Manatki?

Chryptowier

Pojedźcie do Klasztoru.

Michalina

Ja z ojcem?

Chryptowier

Ty ze mną! Ja powrócę do domu, a ty zostań na klasztornej furcie.

Michalina

Ja zostanę na furcie!

Chryptowier

Wolalbys na mnie czekać
Klasztornej furty - co?

Michalina

Ojciec drogi!

Chryptowier

Już nie jestem twoim drogiu-
ajcem. Sprzedatas' mnie tanio,
za 30 srebrników - gachowi!
Od jutra klasztoruś cały będzie
ci ojcem, niepościwa ciótko!!

Michalina.

Narywasz mnie niepościwą ciótką-
a!!

Chryptowier

Uderzytas' mnie w samo serce!

Michalina

Ojcie!

Chryptowier

W samo serce! Niedoszł, że
pokochatas' mego wroga, ab i

gorra - siebie Chryptowierankę
 katował chłystek! Ty porwo-
 litas się katować?!

Michalina

Na war jeden porwolitanu!

Chryptowier

Proszę, od jednego waru, tak
 się nasmarował, ten drapichrust.

Michalina

Żaden drapichrust, ale nawet na
 sądzie ostatecznym mój narceerowy.

Chryptowier

Dobrzehasz się ty, sądu ostatecznego -
 w klasitorze! No, zbieraj manatki.
 (chodzi po scenie - Michalina otwiera
 szafę i wyjmując różne przedmioty)

Michalina.

(wyjawszy białą suknię - d. s.)

Moja biała śliczna sukienko,
pojedziesz ze mną do klasztoru.

(Chryptawier bratka) Kiedy
w niedzielę ubrałam się w ciebie,
ojciec mi mówił, że nie ma nade-
mnie tańszej i przyjemniejszej sukienki.

(Chryptawier siadła - Michalina
składa suknię na krzesło, następnie
wyjmując z szafy kapelusz)

Ten kapelusik dostałam od ojca,
na imieniny. - Tak mi w nim
było do twarzy! Kiedyś tatośko
prosił: weź na głowę kapelusik

Michalinko." (bierze Kapelusz na
głowę) "Wyglądasz jak Kiermier-
 ka!" (odejmując Kapelusz) Kiermier-
 ka idzie do klasztoru, Kapel-
 usik roztanie w domu... (do Chryp-
towniera) Kapelusik schowaj
 tateczkę, na pamiątkę, po bie-
 dnej Michalinie... (odchodzi)

DYREKTOR TEATRU HR. SKARBU
 WE LWOWIE

Chryptowier
 Dobrze, dobrze. (wstaje)

Michalina.

(wyjawszy z szafy paręte pantofle)
 Radabym skanery paręte dla
 ojca pantofle, ale - podobno
 w klasztorze nie wolno ani pan-

topli racynac', ani konczyć'...

Chryptowier

Lanem pojednie do klasztoru,
wśród słów gautofle.

(utradkiem Trywiera)

Michalina.

(ruca wysypko i biegnie klekając
przed nim) Tateczku, tobie żal
twojej jedynaczki? Twojej
jedynaczce byłoby bardzo przykro,
opuścić cię na stare lata. -

Gdyby mnie tu nie było, kto by
garnął o kawie, o fajce, o
twoich wygodach? Kto by ci

spiewat? Ktoby się weselił? Smu-
troby ci było, i serceby się bolało,
bo Ktoby się kochał, tak jak Mi-
chaliuka? (przy ostatnich słowach
Michaliuk, wchodzi Stanisław)

Scena 14.

Cis - Stanisław - przy kancei Józka.

Stanisław

Ojciec i mnie porwólcie was ko-
chać! (Wleka sobie Michaliuki)

Chrystoporz

Jak się teraz stawiać przedemną?

Stanisław.

Wybaccie przegrochy panie, lecz

98.

bez Michałki, nie ryc' mi i nie
umierac'. I chociaż wiem jak
się na mnie srodze gniewacie,
przyszedłem po śmierć lub rycie
Michalina.

Przebacz mi tateczko Kochany.

Chryptowicz.

Pawstanie. (do Stanisława) Tak
mi dokuczyłeś swój zarozumia-
łość, i tyle obojętne wyrzuciłeś mi
słowa, że tak od razu nie mo-
gę wam przebaczyć, ja grzesny
płowiec.

Stanisław.

A jeżeli was przeproszę za wszystko -

Nie wybryki; jeżeli ręce wasze
 ojęre ucałuję i ucygnię, jak i na-
 karacie, ałt pokuty, jeżeli się
 potem przekouacie, że samuję
 wasze słowa a was samych ożere
 i kocham, że wasz coby mi-
 nuję nadewszystko, czy mi prze-
 baczyć i oddacie Michalinę?

Michalina.

On siebie ożeruje, już nigdy, ni-
 gdy nie obraci.

Chryptowier

Gdybym mógł temu wierzyć?...

Stanisław.

O! wiercie! wiercie! bo kto tak
jak ja kocha, nie może być z tym
wzrostkiem i gośbrien jest wiary.

Michalina

On mnie musi bardzo kochać,
kiedy się odważył stanąć przed
tobą ojcie, w chwili twego gnie-
wu! On mnie tak kocha, że
mnie daleko od ciebie nie ra-
bierze ojczulku.

Stanisław.

Trzy nas najdroższ wypoczynek
na stare lata. (Kleka z Michaliną)
Pobłogosław ojcie! (wpada Józef)

Chryptawier

Pan nasz umierając, przebaczył
 Totrowi, więc i ja tobie Stani-
 sławie przebaczam i błogosła-
 wię was. (scisła ich pokolei)

Jórek (n.s.)

Gwaltu co się dzieje! Jego-
 mości błogosławion, choroma. (97)
 Jegomości mówili, co Pan nasz
 przebaczył Totrowi, ta i dlatego
 jegomości przebaczyli nam cho-
 nomowi; a ksiądz prawit w ko-
 ście, że co Pan Bóg obieca, to
 daje, a tci jegomości obiecali
 rólte buty Jórkowi.

Chryptawicz

(śmiejąc się) Dostawiesz mi -
je parę buty - jak poro'żka.

Lastana spada

Koniec.

C.K. DYREKCYA POLICYI
WE LWOWIE

L. 28052.

Hypokis p. b. Prezydentum Komitetu
rekrutacji z dnia 11. października 1844.
mściłoby Dyrekcji teatru hr. Skarbka paswo-
lenia na przedstawienie na swój wiecz-
niowski i jedynym akcie Franciszka Lilla-
skiego p. b. "Komuniar".

Lwów Dnia 14. października 1844.

Komuniar

TEATRU
WE LWOWIE

(876)
104

Michalina

On ciębiej gęrusiu, już nigdy, nigdy nie obrazi. —

Chrypsawic

Gdybym mógł temu prawić...

Stasias

O! pierście, pierście, bo kto tak, jak ja Kocham, nie może być
z tymi ciotkami i gościnami jest wiary. —

Michalina

On mnie musi bardzo kochać, kiedy się odważył stanąć p.
sobą, ojciec, w chwili tego gniewu. — On mnie tak kocha, że mi
daleko od ciebie nie zabraknie gęrusku! —

Stasias

Przy nas najdłuższymi wypocynem na stare lata — klęka i błaga
Pobógostaw ojciec. [wzrost i łzy!]

Chrypsawic

Tan nas umierając, przebaczył Totrowi, więc i ja także Stasias
przebaczam i Bogostawie was. [poisza ich łzami!]

[łzy! i...]

Gwałtu co się dzieje! Jegomość Bogostawie chorowa. [zł!] już
mówili, co pan nas przebaczył Totrowi, ta i dlatego jegomość
przebaczył panu chorowowi, a kiedy prawił w kościele, że co
józ obina to daje, a toć jegomość obinali półte buty po

Chrypsawic [umiera!]

Dostaniesz moje cenne buty — jak poróżnia!

DYREKCJA TEATRU HR. SK.
WE LWOWIE

Rumec

RISLITERA TRAVEL

105

Handwritten notes in the left margin, including fragments like "m", "ha", "is", "u", "co", "p".

S. 106
16.04.2005
low

